

[Ib Christensen]

er vel, at de tilløb til reformer, der lå i disse skatte- og boligpolitiske oplæg, er lagt ad acta. Det synes vi ikke de burde være, og derfor kan vi godt støtte SFs dagsorden, selv om vi ikke gør os nogen forhåbninger om, at den skulle blive vedtaget.

Wilhelm (VS):

Ja, så blev det da omsider afklaret, hvad en vis mand mente med udtrykket »til venstre for midten«. Den statsminister, som faktisk fik posten på grund af et opgør med træs-koregeringen, har nu smuglet træskoregeringen ind ad bagdøren. Det kan man godt kalde dygtigt; det er nok et spørgsmål, om ikke det var for dygtigt.

Jeg vil gerne på VS' vegne fra starten udtrykke den klareste mistillid til denne regering. Vi har hele tiden fremhævet, at en socialdemokratisk-borgerlig regering simpelt hen er den værst tænkelige, og jeg vil gerne understrege: altså også værre end en rent borgerlig regering, fordi den er den bedst egnede til at gennemføre angrebene på arbejderklassen i form af indkomstpolitik, overenskomstindgreb, nedskæringer, afgiftsforhøjelser og indgreb mod faglige aktionsrettigheder, og fordi den socialdemokratiske deltalgelse vil få mange arbejdere til at finde sig i mere, end de nogen sinde ville lade sig byde af en rent borgerlig regering.

Når vi har fortrukket en socialdemokratisk mindretalsregering, så er det ikke ud fra forventninger om, at en sådan skulle have andre krisepolitiske hensigter end de borgerlige, hvilket den da heller ikke har haft, men det er alene, fordi en sådan regering ville være mest påvirkelig for reaktionerne på arbejdspladserne, blandt lejerne m. v. Dette blev omsider bekræftet, da regeringen i foråret blev presset til en mærkbar skærpelse af sit skatte- og boligoplæg. Den situation mener vi må genskabes. Den regering, der nu er skabt, kan ikke væltes parlamentarisk, det kan vi lige så godt se i øjnene; perspektivet må være, at den bliver sprængt, at det simpelt hen ved reaktionerne nedefra bliver så dyrt for socialdemokratiet at fortsætte det samarbejde, så de selv tvinges til at finde en situation, hvor de sprænger det.

Ved aftalerne med venstre har den socialdemokratiske regering ønsket at skaffe sig et alibi for at opgive det skatte- og boligpoliti-

ske udspil, som partiet blev presset til af sin egen basis. Virkelige indgreb mod kapitalgevinster på jord og fast ejendom vil blive umuliggjort, en afrapning af velhavernes boligsubsidiar vil endnu en gang blive opgivet, stop for ejerlejlighedsspekulationen, som der ellers var mulighed for, vil ikke kunne gennemføres, staten har svækket sin forhandlingsposition over for DUC. Og det er alt sammen begrundet i én eneste ting, nemlig at den socialdemokratiske regering ønsker større styrke til at føre sine indkomstpolitiske angreb på arbejderklassen igennem. Det er ikke noget, socialdemokratiet presses til af de borgerlige, det er socialdemokratiets egen politik, der her kommer frem.

Ved afslutningsdebatten, da tinget sidst var samlet, prøvede jeg at gøre op, på hvilke punkter der var flertal for andre ting, hvis socialdemokratiet skulle ønske det. Det er blevet bekræftet for nylig med den fælleserklæring, som det lykkedes venstrefløjspartierne og retsforbundet at lave, at det faktisk var korrekt, at der var flertal for andre ting på disse områder, hvis socialdemokratiet ønskede det. Det omfattede bolig- og skattepolitik med udgangspunkt i regeringens oplæg, endda med mulighed for væsentlige forbedringer af det. Det omfattede, at man sagde ja til naturgassen uden at lade sig påtvinge betingelser hvad angår andre sider af energipolitikken eller andre steder. Det omfattede, at man var parat til at sætte trumf på over for A.P. Møller og DUC, hvis de var for genstridige i forhandlingerne. Det omfattede, at man støttede regeringen i dens hidtidige afvisning af atomkraften, at man lavede kraftige indgreb over for kapitalgevinsterne, at man førte en aktiv beskæftigelsespolitik med hovedvægten på byggeriet, på energiforsyningen og på serviceniveauet i den offentlige sektor, at det gennemførtes ved en forbrugsomlægning, og at man afviste ethvert angreb på de demokratiske rettigheder og på faglige rettigheder og aktionsmuligheder, at man genoprettede dyrtidsreguleringen, og at man afviste indgreb i overenskomstsituationen.

Det er ikke korrekt, når den socialdemokratiske ordfører her for jeg ved ikke hvilken gang – jeg kender tonen, fra hr. Kjeld Olesen sidst var socialdemokratisk ordfører – påstår, at disse partier kun vil være med til det populære, kun til det, der koster penge. Lad mig bare nævne følgende: indgreb mod kapi-